

-	-	/phổ biến	94
-	-	/tại sao ?	92
-	-	/thủ dâm	93
-	-	/xử trí	96

- YOHIMBINE

Y

57

Cõi Thiên Thai
<http://www.coithienthai.com>

1.

**BIẾT RÕ CƠ THỂ
CỦA BẠN**

1. Tại sao cần phân biệt tinh dục và sinh dục ?

Vì hai việc hoàn toàn khác nhau. *Tinh dục* chỉ đơn thuần là một loại hình quan hệ "thân mật nhất" của con người - với điều kiện hoàn toàn tự nguyện ở cả đôi bên - chủ yếu nhằm mục đích đạt thỏa mãn về cảm giác. *Sinh dục*, trái lại, chỉ có mục đích "bảo tồn nòi giống" tức là thụ thai và sinh sản, có thể kèm theo hoặc không kèm theo sự thỏa mãn về cảm giác, thậm chí đôi khi không cần (hoặc không hẳn) đã có sự tự nguyện.

Từ sự khác biệt căn bản này, các "cơ quan liên hệ" cũng chẳng giống nhau.

Về *Tinh dục*, bộ phận tạo cảm giác nằm bên ngoài, hoặc ít ra là không ở sâu bên trong và có thể sử dụng những bộ phận khác : tay, miệng, hậu môn, v...v...

Trong khi *Sinh dục* bắt buộc phải có sự "lồng ghép" của bộ phận nôi là dương vật của đàn ông, vào một cơ quan rỗng là âm đạo ở phụ nữ, như một cái phích cắm vào ổ điện, ngoài ra còn đòi hỏi một điều kiện bắt buộc là

xuất tinh, và tinh dịch phải đủ khả năng thụ thai.

Cũng cần phải nhấn mạnh là về mặt *Tinh dục*, xuất tinh chỉ là tín hiệu cho biết “đã chấm dứt” về phía đàn ông và là hậu quả của cảm giác, chứ không cần thiết cho việc tạo cảm giác ở cả đôi bên.

✓ Để cho gọn, có thể nói : Tuy cùng một đường, nhưng *Tinh dục* là bên ngoài, còn *Sinh dục* nằm sâu bên trong.

2. Như vậy thì các bộ phận đó như thế nào ?

Về mặt tiến hóa động vật, người đàn bà ở vị trí cao cấp hơn nam giới, vì có ba bộ phận riêng biệt cho ba chức năng khác nhau tức đại tiện, tiểu tiện và tình dục-sinh dục. Trong khi người đàn ông chỉ mới được trang bị cơ quan đại tiện riêng, còn tiểu tiện và tình dục-sinh dục vẫn phải “xài chung” một bộ phận là *đương vật*.

Hậu quả đáng kể nhất trong quá trình văn minh của nhân loại là việc rời bỏ tư thế *bốn chân* để đi bằng *hai chân*. Con vượn người thời tiền sử đã chỉ thực sự bắt đầu tiến bộ từ đó. Thế nhưng tư thế hai chân cũng đồng thời làm lộ rõ nhược điểm đáng lo ngại nhất của người đàn ông là *cơ quan sinh dục*, mục tiêu nhắm của đủ mọi kẻ thù. Ngay cả vào cuối thế kỷ XX, chỉ cần đánh trúng vào “chỗ đó” là “gục” ngay lập tức. Ở đàn ông, bộ phận bên ngoài gồm có *đương vật* và *bìu*, đây tới 7 lớp khác nhau, có nhiều *lông*, để bảo vệ nhà máy sản xuất tinh trùng là *hai tinh hoàn*.

Thông thường, *bìu* hơi lệch vì tinh hoàn bên trái thường thấp hơn bên phải, tuy nhiên cũng như bất cứ nhà

máy sản xuất nào khác, điều quan trọng nhất là *chất lượng sản phẩm* tức *tinh trùng* có “đạt yêu cầu” hay không mà thôi. Còn bản thân nhà máy có lệch, nghiêng, xệ, thông... về phía trái hay phải...đều chẳng mấy quan trọng.

3. Kích thước dương vật phải như thế nào ?

Vào năm 1966, Bác sĩ David Reuben, tác giả cuốn sách về tình dục bán chạy nhất lịch sử, đã cho đây là ... *câu hỏi của thế kỷ*, vì dưng vào điểm nhột nhất của tình dục ở đàn ông. Trong hàng chục năm qua, một trong những thác mắc “cộm nhất” mà người viết phải nghe hỏi *thường xuyên*, chính là “vấn đề tầm cỡ”, với đủ mọi trần trở, dằn vặt (!), đau khổ, tuyệt vọng (!) vì lo bị ... *vợ chê* (*tuy còn lâu mới tính tới chuyện cưới vợ !*) thậm chí đôi khi “hết muốn sống”! (*nguyên vấn*).

Từ ngày con người xuất hiện trên hành tinh “cái của đàn ông” đã được nhận định dưới đủ mọi quan niệm, khía cạnh... thậm chí đã từng trở thành *vật thờ phượng* đối với một vài nền văn minh. Tuy nhiên, về mặt cấu trúc, thì đó chỉ là một *mạch máu lớn*, được tổ chức đặc biệt bằng hai *thể hang*, một *thể xốp* và là bộ phận duy nhất của cơ thể có khả năng tự dưng đứng lên mà không cần nhờ tới sức của cơ bắp. Sau thời gian dậy thì (18-20 tuổi), nó sẽ ngưng phát triển, và không còn có thể thay đổi kích thước, trong tình trạng khoa học-kỹ thuật của nhân loại hiện nay. Ở trạng thái bình thường, chỉ dùng để bài tiết nước tiểu, quả là có những khác biệt đáng kể về kích thước : từ 3 đến 12cm chiều dài, tức là một tỷ lệ “chênh lệch” từ 1 đến 4 lần.

Nhưng đến khi được chuẩn bị để sinh hoạt tình dục và “hoàn chỉnh vị trí” thì kích thước tăng lên từ 10 đến 15cm, tức là tỷ lệ “chênh lệch” chỉ còn từ 1 đến 1,5 và “xê xích” về chu vi cũng chỉ khoảng vài cm. Vì hầu như mọi “tâm cỡ” đều ngang nhau lúc cương.

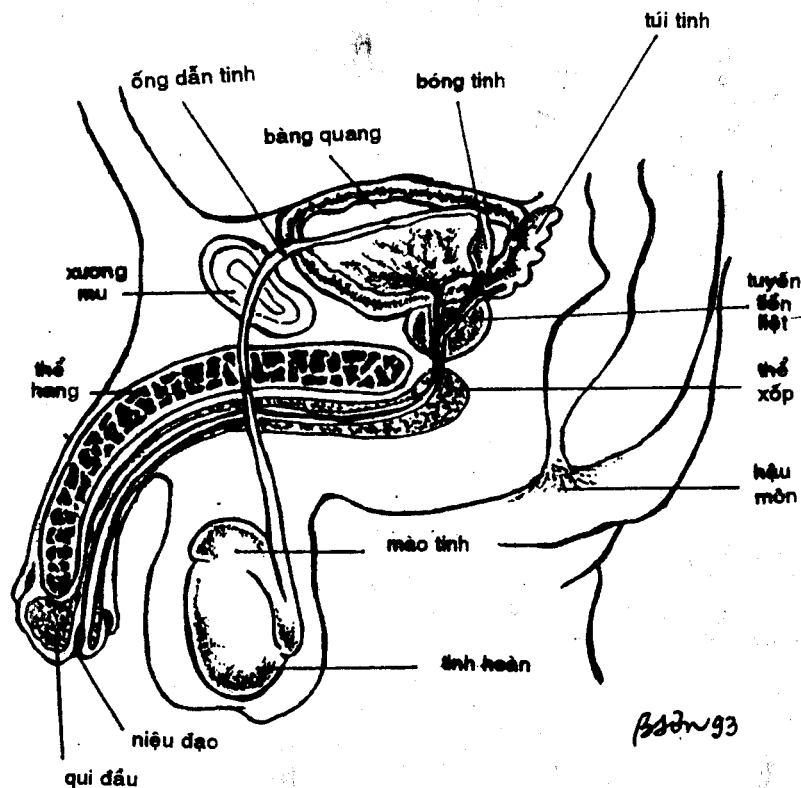
Đối với các em, những “đau khổ, dằn vặt” về vấn đề này, chủ yếu dựa vào hai sai lầm về so sánh :

* So sánh vào lúc bình thường là điều dễ thực hiện nhất, nhưng lại sai, vì như đã nói, chỉ dùng để bài tiết nước tiểu, thì khác biệt rất lớn, từ 1 đến 4 lần.

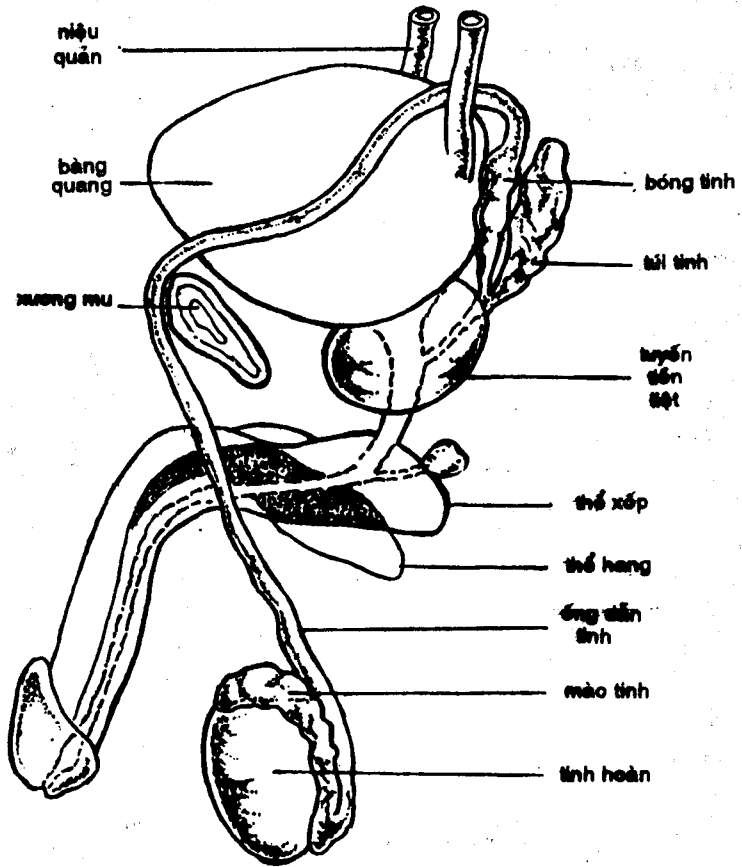
* So sánh vào lúc cương là đúng nhất, nhưng lại rất khó (hoặc rất ít khi) xảy ra với nhiều người. Do vậy, các em đành... phải so sánh với tài tử phim sex, vốn đã được “chọn lựa” rất kỹ. Điều này cũng ... vô duyên, như là “khổ sở” vì mình không đẹp trai bằng Alain Delon, hoặc võ nghệ cao cường không bằng Lý Tiểu Long, v.v..., v.v...

Dấu sao, theo Tiến sĩ Sheire Hite, một trong những “su mẫu” của bộ môn *Tình dục học* hiện nay, thì kích cỡ có giá trị thế nào, là chuyện chỉ có... phụ nữ mới trả lời được. Đàn ông không đủ tư cách trả lời, tuy bộ phận đó nằm trong cơ thể người đàn ông... “Đối với chúng tôi - Tiến sĩ Hite nhấn mạnh - chỉ cần hai chuyện : THỜI GIAN và KHOA HỌC-KỸ THUẬT. Chứ còn “tâm cỡ” là thứ yếu, “tâm cỡ” lại càng “thê thảm khốc liệt” (!) nếu không bảo đảm thời gian hoặc quá vụng về, “chưa chi đã ngã ngựa”...

Rốt cuộc, ngay cả trong lãnh vực *Tình dục học-kỹ thuật* vẫn là then chốt, và người viết có biết một vài trường hợp bị tai nạn “cụt mất một đoạn” nhưng vẫn bảo đảm hạnh phúc bình thường, do “tay nghề cao” của người chồng.

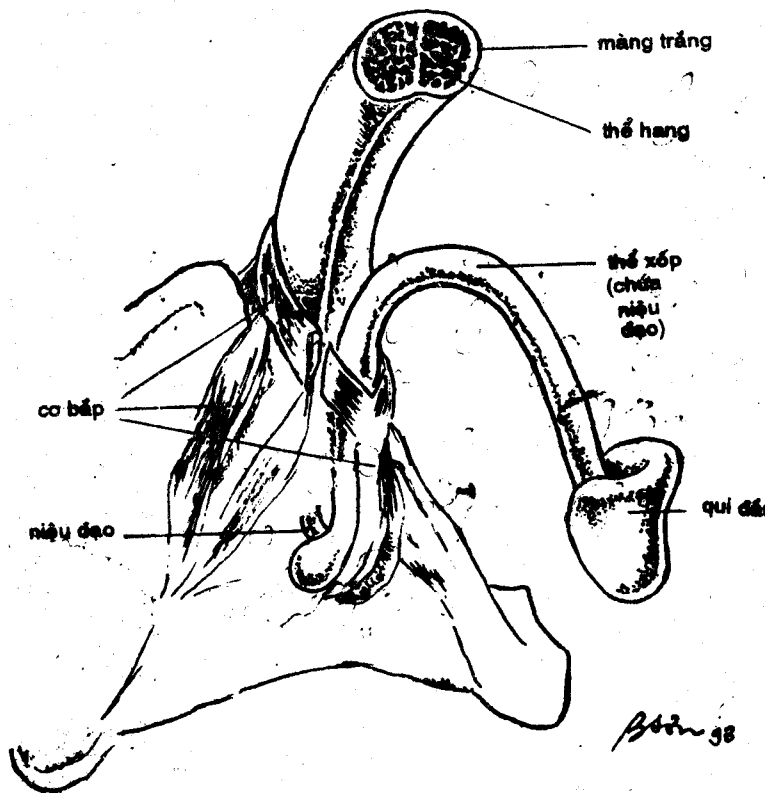

Hình 1 : Cơ quan sinh dục nam

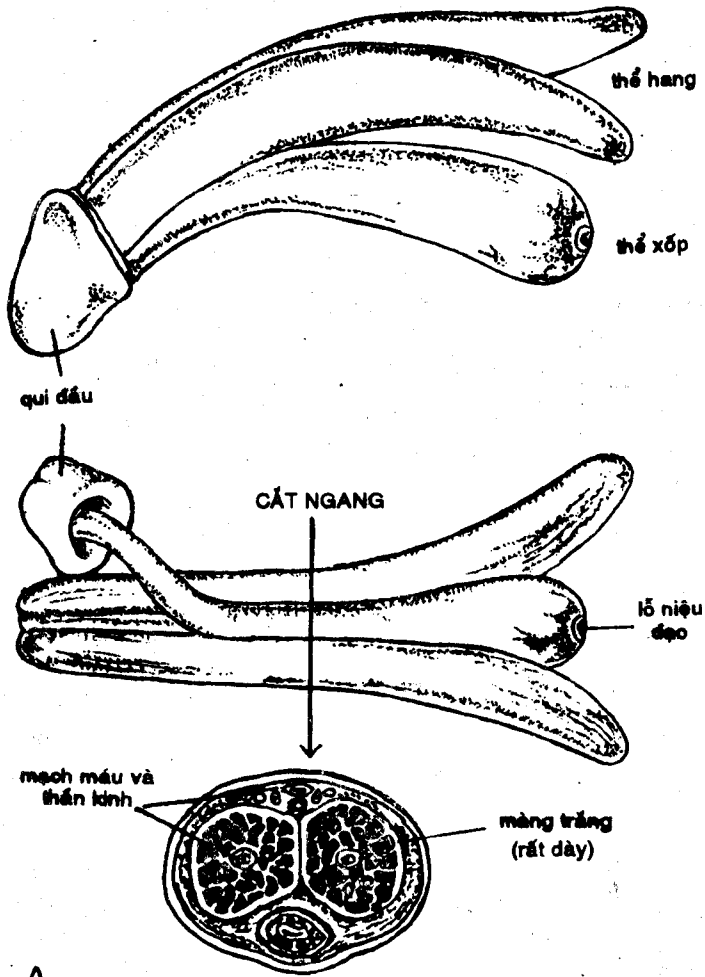
Bản 95

Hình 2 : Cấu trúc bên trong

Bản 98

Hình 3 : Thể hang và thể xóp

Phong 3

Hình 4 : Cấu trúc cơ thể.
 (Thế hang gồm những hang động nhỏ chứa máu, thế xóp như bọt biển hút nước)

4. Nếu vẫn còn thắc mắc thì sao ?

Đúng vậy, vẫn luôn luôn có những trường hợp “thắc mắc đến cùng” là dương vật nhỏ và nếu vậy thì đó lại là chuyện khác, không liên can đến Tình dục. Sigmund FREUD (1856-1939) là một trong những giáo sư thần kinh và tâm thần học nổi tiếng nhất lịch sử. Hiện tại, tuy nhiều quan niệm của ông đã “quá đát” so với trình độ Y học cuối thế kỷ XX, nhưng một số nhận định về lãnh vực này có lẽ vẫn còn giá trị mãi. Thí dụ như, theo ông *kích thước bộ phận sinh dục của một người đàn ông là tùy thuộc vào những gì mà anh ta tự đánh giá về mình*. Như vậy, nếu có cách nào đó làm cho “nó” lớn bằng cỡ ngựa hoặc voi... thì anh ta vẫn cho là nhỏ, vì chính anh ta tự đánh giá như vậy.

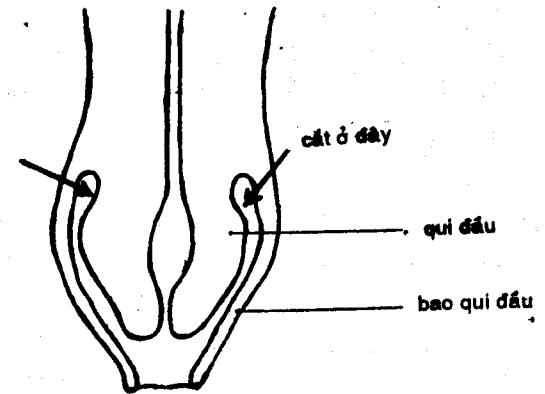
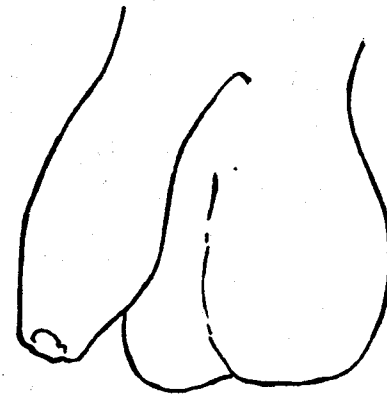
Điều ngộ nghĩnh là về phía phụ nữ, rất nhiều cô cũng sợ mình... quá nhỏ, không đủ sức đáp ứng đối với ông xã (!) mà quên rằng đầu em bé sơ sinh lớn bằng trái cam sành hoặc dứa xiêm, vẫn chui ra dễ dàng.

Tóm lại, *kích thước*, ở cả nam lẫn nữ, đều là chuyện... tào lao, hoặc chỉ là cái cớ để... đổ thừa và che giấu sự yếu kém của chính bản thân, khi không đủ can đảm nhìn nhận như vậy. Đối với một vài trường hợp rất đặc biệt, là sau khi đã giải thích, chứng minh đầy đủ... nhưng vẫn nâng nặc, nhất quyết là “dương vật quá nhỏ” thì đây lại là một dạng bệnh tâm thần, thể hoang tưởng ám ảnh, cần phải kết hợp điều trị về mặt tâm thần.

5. Còn bao qui đầu là như thế nào ?

Thông thường, khi mới chào đời, dương vật của bé sơ sinh được bịt kín ở đầu bằng bao qui đầu, có chứa một lỗ nhỏ để nước tiểu thoát ra, thế nhưng bộ phận tưởng rất tầm thường này lại có tầm quan trọng lớn. Xuất hiện ngay từ trong bụng mẹ, vào tháng thứ hai của thai kỳ, bao bắt đầu phủ trùm lên qui đầu từ tháng thứ tư trở đi, bằng một lớp biểu mô chung, cho bên trong của bao và bên ngoài của qui đầu. Lớp biểu mô này thường xuyên bài tiết một chất bôi trơn là *bựa sinh dục*, có nhiệm vụ bảo vệ, giống như chất *bã nhờn* ngoài da. Cùng với sự phát triển toàn diện của cơ thể, kèm theo tăng trưởng dương vật, dưới áp lực của những *con cương cứng*, ngày càng thường xuyên hơn, vào khoảng từ bảy, tám tuổi trở đi, qui đầu sẽ tự động từ từ chui ra khỏi bao. Để đến khoảng 17 - 18 tuổi, sẽ có trên 90% thanh niên “đạt yêu cầu” hay nói theo ngôn ngữ dân gian là “mở mắt”.

Điều rất đáng tiếc là một số em bé lại thường bị cho là “kết dính bao qui đầu”, cần phải tuột ra “để giữ vệ sinh”, cũng như cho khỏi “bị hẹp”. Việc này không cần thiết phải làm, vì về mặt vệ sinh, thiên nhiên đã tự lo liệu, bằng dòng nước xoáy lúc đi tiểu của em bé, giúp “tẩy rửa chu đáo” toàn bộ khu vực qui đầu. Nếu đôi khi *bựa sinh dục* tích lũy lâu ngày, cùng với các tế bào chết, có đóng keo lại thành từng mảnh nhỏ, trắng hoặc vàng lợt, và có thể bốc mùi hôi, thì chỉ cần rửa sạch bằng xà- bông là xong.

Hình 5 : Bao qui đầu

1/20/93

6. Hậu quả như thế nào ?

Tuột ra là một thao tác tế nhị, khó thực hiện và dễ gây đau đớn, khiến cả người làm, lẫn em bé "bị làm" đều... khổ. Vì người làm - thường là mẹ - thì sợ làm đau hoặc "tuột không đúng cách"(!?) còn em bé nếu không đau (*lắm*) thì cũng rất khó chịu, và chả hiểu tại sao mẹ lại "hành hạ" em như vậy. Hậu quả của hành động "ngược thiên nhiên" đó là những tổn thương trên lớp da mỏng manh, làm ảnh hưởng đến độ giãn nở của vành bao, dẫn đến... *hẹp bao qui đầu*, tức là chính điều muốn ngăn chặn.

Ngoài ra, đối với bộ môn Tình dục thì *xuất tinh sớm* - một tình trạng rất phổ biến trong sinh hoạt vợ chồng (*câu số 90*) - được cho là có thể bắt nguồn từ những hành động "xâm phạm thô bạo" nói trên. Vì đã diễn ra thường xuyên, liên tục và kéo dài với nhiều cảm giác khó chịu hoặc đau đớn "quá sớm" trên cơ quan bộ phận "đặc biệt nhạy cảm nhất" của người đàn ông sau này. Chứ không hề tại *thủ dâm*, vốn thuộc "phạm trù" khác (*câu 24*).

Trong vài trường hợp, *bao qui đầu* không tuột ra được, hoặc ở người lớn tuy tuột ra được nhưng co thắt quá, thì phải "đi cắt". Vì nếu đã tuột được xuống mà lại co thắt ở giữa, đúng vào lúc *đang cương* thì có thể gây tai biến, tuy rất hiếm xảy ra, nhưng có thể đưa đến *hoại tử* dương vật. Riêng ở trẻ em, nếu *hẹp bao qui đầu* thì không thể có chuyện nói trên, nên chưa cần phải cắt trước 13 tuổi.

Do "vị trí đặc biệt" như vậy, nên tự ngàn xưa, trong lịch sử nhân loại, *bao qui đầu* đã được liên hệ tới nhiều phong tục tập quán, thậm chí cả những nghi thức tôn

giáo. Như ở Do Thái, Ả Rập, v.v..., mảnh da bao qui đầu đã được cắt bỏ trong các buổi lễ rất long trọng với quan niệm như là sự dâng hiến cho thần linh mạng sống của chính mình, tượng trưng bằng một mẫu nhỏ của cái "dụng cụ dùng để bảo tồn nòi giống". Cũng có giả thuyết cho là nguồn gốc của việc *trao nhẫn* giữa chú rể và cô dâu vào ngày cưới xuất phát từ đó (?) vì *chiếc nhẫn* tượng trưng cho *vòng bao qui đầu* được cắt ra (?). Hiện nay, tại nhiều nước, vẫn còn tranh cãi với các "trường phái" chủ trương nên cắt quách ngay sau khi sinh "cho nó gọn". Vì theo thống kê, sự tồn tại của "miếng da dư" đó ở người lớn "khả dĩ có thể" là một trong những khả năng gây ung thư dương vật, hoặc ung thư cổ tử cung cho... bà xã, sau này (!). Chính vì lý do đó mà cuộc tranh cãi về "cắt" hay "không cắt" đã được sự tham gia đặc lực của các nhà nghiên cứu NỮ "kính cẩn nghiêng mình" trước "lòng nhân ái và sự hào hiệp quá sức của đàn ông": *cắt da qui đầu để cho bà xã* (tương lai) *khỏi bị ung thư cổ tử cung* (!!).

Trước năm 1975, tại Sài Gòn, các bà đã từng sinh đẻ tại Bệnh viện Cơ Đốc ở ngã tư Phú Nhuận đều biết đến "Y cụ giống như đồ chuốt viết chì". Chỉ cần lồng vào "cây viết chì" của em bé, bấm nhẹ một cái là xong. Kỹ thuật "cao nhất" bây giờ là "thối" bằng tia Laser, không cần cầm máu hoặc khâu vá, nhưng tất nhiên là rất đắt tiền. Còn ngoài ra thì mọi bệnh viện có khoa Ngoại, kể cả ở tuyến quận, huyện, đều làm phẫu thuật nhỏ này, khoảng 20 - 30 phút, không đau đớn gì lắm và chỉ một tuần sau là lành tốt.

7. Như vậy, rất cuộc, khi nào thì nên cắt ?

Điều vẫn cần phải nhắc đi nhắc lại mãi là *tinh dục* và *sinh dục* là hai lãnh vực không thể tiên đoán trước một việc sẽ xảy ra như thế nào, hoặc có xảy ra hay không, vì bị quá nhiều yếu tố chi phối. Do đó, chỉ có thể giải quyết cụ thể một sự việc *đang xảy ra* nếu ảnh hưởng xấu đến "sinh hoạt vợ chồng" mà thôi. Nhiều thanh niên "trần trở", thác mác, thậm chí khổ sở... vì *bao quy đầu* thế này, thế kia... sợ sau này sẽ thế kia, thế nọ... trong lúc bản thân chưa từng biết đàn bà là lo chuyện... bao đồng. Cụ thể, chỉ khi nào có vợ hoặc có cơ hội "sinh hoạt" thường xuyên mà cảm thấy trở ngại thì mới nên cắt, còn không thì thôi. Trường hợp "đang cương bị thất" như đã nói ở trên rất hiếm xảy ra và không bao giờ xảy ra ngay lần đầu, mà chỉ sau vài lần *báo động*, nên vẫn còn thời giờ giải quyết.

Sau cùng, những thay đổi về *cảm giác*, trước và sau khi cắt, nếu được ghi nhận, đều hoàn toàn tùy thuộc vào chủ quan của từng người, thực tế, chẳng có sự khác biệt nào cả. Vì *quí đầu* là nơi tập trung nhiều nhất các *tiểu thể khoái lạc*, với nhiệm vụ thu nhận những cảm giác thích thú, chuyển về trung tâm ở tủy sống, rồi não bộ, tạo nên một tình trạng "căng thẳng đặc biệt"... đi đến bùng vỡ bằng *cực khoái*, với hậu quả là *xuất tinh*. Do đóng vai trò chủ yếu đó nên lớp da *quí đầu* rất mỏng và *không có tĩnh mạch*, khác hẳn với *phần thân* của dương vật, như vậy, nếu tuột ra được khi "sử dụng" thì cảm giác vẫn "bảo lưu" dù *cắt* hay *không cắt*.

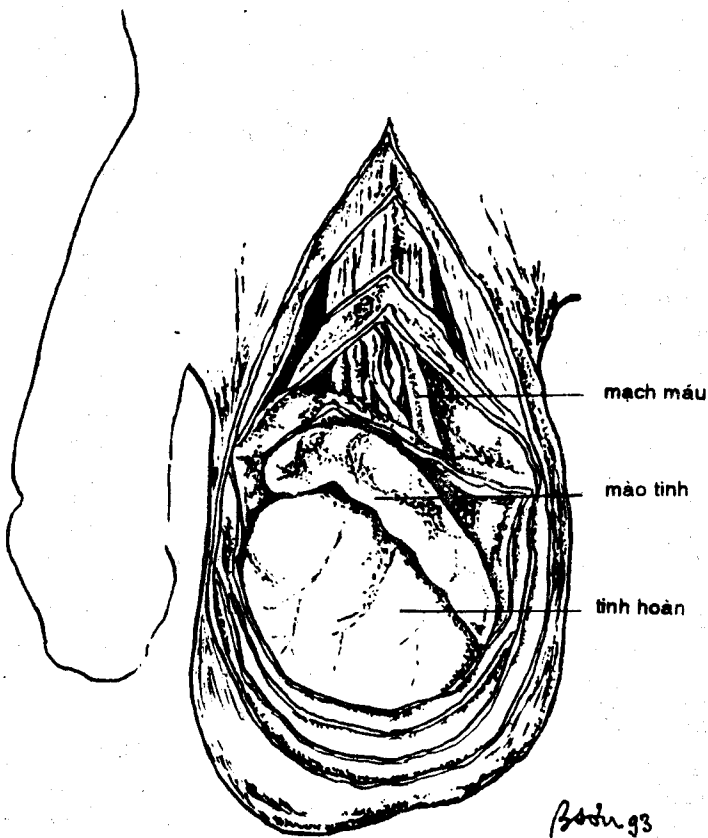
8. Còn bộ phận bên trong ?

Vượt qua bảy lớp bảo vệ của *biu*, chúng ta mới vào đến *tinh hoàn*. *Tinh hoàn* có hai nhiệm vụ sản xuất chính :

- **Nội tiết** là đổ thẳng vào máu các chất *Hormone* nam, cụ thể là *Testosterone*. *Testosterone* tối cần thiết cho sự phát triển cơ thể và để cho một người đàn ông thật sự là đàn ông. *Nội tiết* là phần dành cho chính bản thân người chồng.

- Và **Ngoại tiết** là đổ vào một ống dẫn hàng trăm triệu tinh trùng để khi phóng vào trong người đối tượng, và *hội đủ điều kiện* sẽ dẫn đến thụ thai. *Ngoại tiết* như vậy, chủ yếu dành cho bà xã.

Sau dương vật, *tinh hoàn* là "chủ đề" thác mác về kích thước đứng vào hàng thứ hai, cũng như với dương vật, những thác mác này không kém phần... ngộ nghĩnh. Vì đối với một nhà máy, "tâm cỡ" lớn nhỏ không quan trọng bằng *sản phẩm*. Nếu các loại *Hormone* và *tinh trùng* vẫn đạt yêu cầu về số lượng và chất lượng, thì *tinh hoàn* có lớn hay nhỏ, tròn hay méo... đều không thành vấn đề. Có điều là sản xuất tinh trùng hay *sinh tinh* đòi hỏi một môi trường thấp hơn từ 2 đến 4°C so với nhiệt độ trung ương, nên thiên nhiên phải bố trí hai *tinh hoàn* nằm ngoài cơ thể, kèm theo một "hệ thống điều hòa" *động mạch - tĩnh mạch* đặc biệt. Đôi khi, do bẩm sinh, xảy ra trường hợp *tinh hoàn ẩn*, tức vẫn còn nằm bên trong ổ bụng, hoặc bên, ở nhiệt độ cơ thể 37°C. Điều này ảnh hưởng rất xấu đến *sinh tinh*, nên cần phải can thiệp phẫu thuật trước tuổi dậy thì, để phòng ngừa tác hại, gây *vô sinh*. Trong

Hình 6 : Tinh hoàn được che chở bằng 7 lớp bọc.

thể tích tinh hoàn, thì 90% là do các ống *sinh tinh cuộn lại tạo thành*, mà nếu kéo ra cả hai bên, chúng ta sẽ có một chiều dài hàng trăm mét. Phần trên tinh hoàn là *mào tinh*, cũng do nhiều ống nhỏ cuộn lại tạo thành, là nơi tồn trữ khoảng vài trăm triệu tinh trùng vừa được hoàn tất từ ống sinh tinh, sẵn sàng được vận chuyển bằng ống dẫn tinh, lên ống phóng tinh, mỗi khi có yêu cầu “xuất”.

9. Bộ máy vận hành ra sao ?

Trước hết, một lần nữa, cần phân biệt **Tinh dịch** và **Sinh dục** :

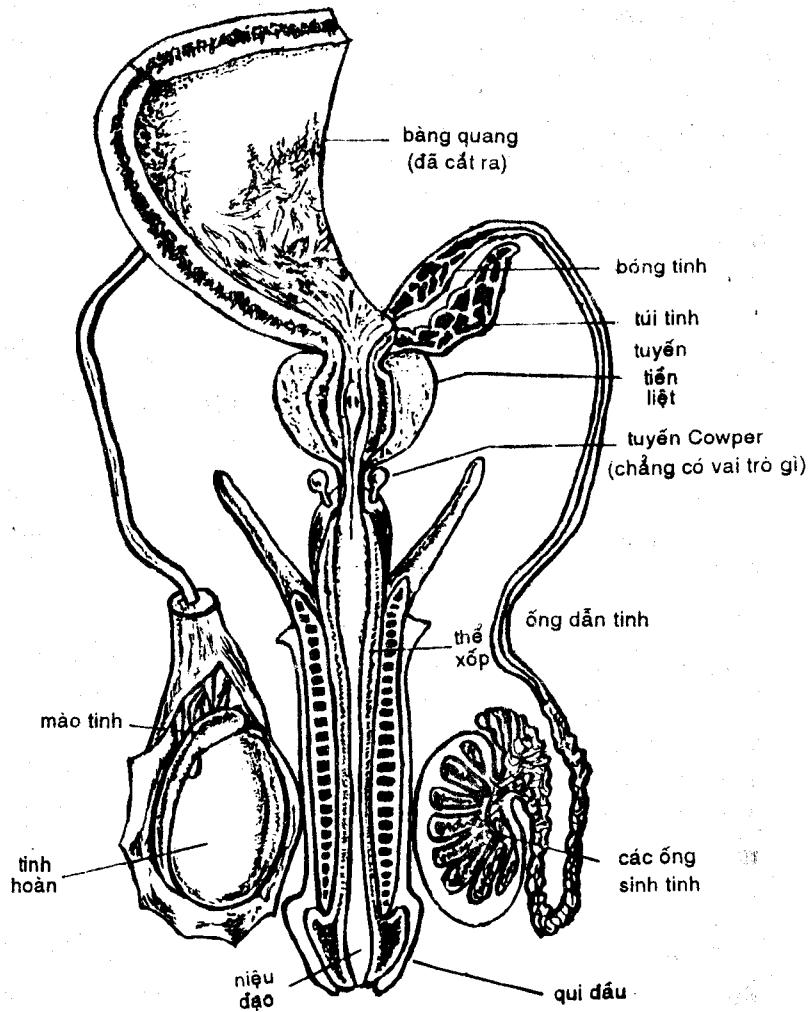
Tinh dịch tức là chất nhờn người đàn ông xuất ra trong lúc nằm mơ, thủ dâm, hoặc giao hợp, v.v... chỉ quan trọng cần thiết về mặt **SINH DỤC, ĐỂ CÓ CON**.

Về mặt **TÌNH DỤC**, tinh dịch không cần thiết, thậm chí còn... phiền hà (*vì hậu quả thụ thai*), do đó, lỏng, đặc, nhiều, ít... đều không thành vấn đề. Riêng về cảm giác thì đó là nguyên nhân gây *xuất tinh*, chứ *không phải cần xuất tinh mới có cảm giác*; còn phía phụ nữ thì tùy thuộc *ý thích cá nhân*, phần lớn đều chẳng quan tâm đến chuyện này.

Tinh dịch gồm hai phần khác nhau :

- Phần nước, là *tinh tương*, chất lỏng, nhờn, để nuôi dưỡng, bảo quản *tinh trùng*, và chỉ được sản xuất *khi cần thiết*, từ túi tinh, bóng tinh, ống dẫn tinh, tuyến tiền liệt...

- Phần cái, là *tinh trùng* được sản xuất *thường xuyên và liên tục* ngay sau dậy thì cho đến chết, từ các *ống sinh tinh* chiếm 90% thể tích tinh hoàn, theo từng chu kỳ 74 -

Hình 7 : Vào sâu bên trong.

Bản 93

75 ngày. Sau khi xuất trứng, tinh trùng được tồn trữ và trưởng thành trong *mào tinh*.

Trong điều kiện bình thường, các bộ phận liên quan chỉ làm việc đủ để bảo quản, duy trì hệ thống. Đến khi bị kích thích, và “có yêu cầu”, dù ý thức hay không, đàn ông tỉnh táo hoặc say ngủ... guồng máy mới hoạt động khẩn trương, tập trung vào *niệu đạo tiền liệt* (câu 81).

Nếu kích thích “đạt yêu cầu”, đường ống nhỏ này bị bít chặt hai đầu và người đàn ông rất khó đi tiểu vào lúc đó, đồng thời *tinh tương* được đổ vào ào ạt, hòa hợp cùng với *tinh trùng* từ ống dẫn tinh đi lên. Dưới áp suất và tình trạng kích thích ngày càng “căng”, niệu đạo không còn là một ống tròn, mà đã phình ra như củ hành (*hành tiền liệt*, một thực thể chỉ xuất hiện vào những lúc này), và dung tích tăng lên gấp nhiều lần, và tăng lên mãi... cho đến khi đầu bịt phía dưới phải bung và toàn bộ *tinh dịch* vọt ra ngoài, đó là *xuất tinh*.

Đến đây là người đàn ông đã hoàn thành (hoặc *chấn dứt*) nhiệm vụ, cả về mặt *Tinh dục* lẫn *Sinh dục*. Về *Tinh dục*, dương vật sẽ nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu nếu muốn “tái diễn” cần phải trải qua một *thời gian kháng cự*, có thể từ vài phút cho đến vài tháng, tùy theo người.

Trên phương diện *Sinh dục*, mọi diễn tiến sẽ xảy ra trong cơ thể người phụ nữ và dẫn đến thụ thai, nếu đủ điều kiện sinh học cần thiết.

10. Về phía phụ nữ thì sao ?

Cũng như ở phái nam, phần *tinh dục* của cơ thể ph

nữ nằm phía bên ngoài, gồm hai môi lớn, nhỏ, âm hạch, âm đạo. Sâu bên trong là tử cung, vòi trứng và hai buồng trứng.

Bộ phận bên ngoài có thể nhìn thấy được gọi là âm hộ hay cửa mình (*Hộ* là cửa một cánh, theo chữ Nho) nằm ngay dưới xương mu, được bao phủ bằng lông ở phía trên và chung quanh.

Nhìn từ bên ngoài, đầu tiên là một chỗ trũng, mà hai bên bờ là hai môi lớn, dài khoảng 8-10cm, được che đậy bằng lông.

Dưới hai môi lớn, và nằm song song, là môi nhỏ, khoảng 3-4 phân, khi lên đến trên, chỗ giao nhau giữa 2 môi nhỏ là âm hạch, bộ phận nhạy cảm nhất và quan trọng nhất về mặt tình dục ở phụ nữ. Tất cả mọi cảm giác đều nảy sinh, phát triển và bùng nổ tại đây. Thường được xem như dương vật nhỏ nhỏ, do đó còn được gọi là âm vật, vì cũng từ hai thể hang, một thể xếp tạo thành, bộ phận này được các nhà nghiên cứu NỮ coi như một hạch thần kinh và không có tương đương ở đàn ông (?) một động vật cấp thấp hơn phụ nữ về mặt tình dục (!).

Ngay dưới âm hạch là lỗ niệu đạo, và khoảng 2cm dưới nữa là cửa vào âm đạo, được che chắn bởi màng trinh, lớp da mỏng có chứa một hay nhiều lỗ để kinh nguyệt thoát ra. Thông thường, trong lần giao hợp đầu tiên, màng trinh bị rách sẽ kèm theo chút máu và cảm giác đau.

11. Có phải lúc nào cũng như vậy không ?

Không. Sai lầm chủ yếu về vấn đề này là đã đặt "sự

việc" thành quy luật, trong lãnh vực mà nguyên tác căn bản là chẳng hề có quy luật, mẫu mực, tiêu chuẩn nào cả. Nhiều phụ nữ sinh ra không có màng trinh, hoặc màng trinh quá mỏng, đã rách mất tự hồi nào, cá biệt đôi khi màng trinh lại quá dày, sinh dễ rồi mà vẫn... còn trinh, v.v... Chảy máu và đau cũng là hiện tượng thay đổi tùy theo từng người. Nhiều cô chẳng đau mà cũng không có máu, nhưng gái giang hồ tiếp khách vào lúc bị viêm âm đạo thì chắc chắn có đủ hai điều nói trên.

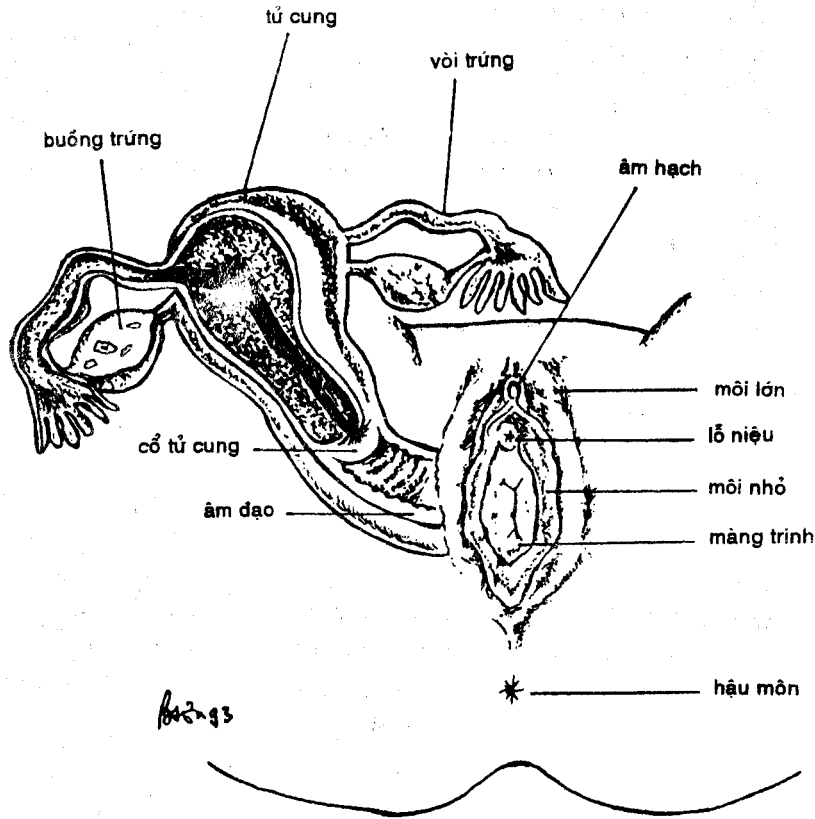
Ngược lại, màng trinh chưa rách không có nghĩa là cô gái vẫn còn trinh tiết, tức chưa biết đàn ông, vì có thể sử dụng cơ quan, bộ phận khác. Hiện tại, muốn biết còn màng trinh hay không, ngoài khám phụ khoa cụ thể, không còn cách nào khác.

Một lần nữa, màng trinh và trinh tiết là hai việc khác nhau, trong chuyện vợ chồng, chỉ có - và cần - tin tưởng nhau là chủ yếu. Nên quý trọng trinh tiết thay vì màng trinh, tuy bộ phận này án ngữ ngay lối vào âm đạo.

12. Âm đạo có phải là cái ống không ?

Tùy từng lúc. Trong tình trạng bình thường, âm đạo xếp lép, nếu cắt ngang giống như chữ H, với bề dài khoảng 10-12cm, và độ co giãn rất lớn, thừa khả năng thích ứng với bất cứ kích cỡ nào (câu 43).

Điều ngộ nghĩnh là cả nam lẫn nữ đều "thống nhất quan điểm" ở chỗ sợ bộ phận của mình quá... nhỏ (câu 4) không đủ thỏa mãn đối tượng (?) trong khi tạo hóa đã dự trù sẵn mọi tình huống, từ khi con người xuất hiện trên hành tinh.

Hình 8 : Cơ quan sinh dục nữ.

Cuối âm đạo là một đáy túi, hay cùng đồ, bao quanh cổ tử cung, báo hiệu chấm dứt phần *tinh dục*.

13. Còn phần sinh dục ?

Bát đầu bằng *tử cung*, một bắp thịt rỗng, bằng nắm tay trong trạng thái bình thường, tức 8-10cm chiều dài, 4-5cm chiều ngang, nặng 100g, nhưng nếu chứa *bào thai* cơ 3kg, thì bộ phận này phát triển lên gấp nhiều lần, cả về kích thước lẫn trọng lượng.

Hai bên *tử cung* là hai *vòi trứng* hay ống dẫn trứng phình ra thành *loa vòi* ở hai đầu, dính sát hai *buồng trứng*.

14. Buồng trứng có hình dạng như thế nào ?

Giống như ngón tay cái, nhưng diện tích xù xì, không đồng nhất. Vào một ngày nhất định trong tháng, vạt nổi lên một u tròn, màu đỏ tía là *nang*, cũng có thể gặp như vết sẹo trắng, nhiều ít tùy theo tuổi, vết tích của những lần *phóng noãn* hay *rụng trứng* (câu 71 và 72).

Cũng như *tinh trùng*, *tử cung* không cần thiết cho *tinh dục*. Nếu vì lý do bệnh lý, phải cắt bỏ *tử cung* thì hoàn toàn không có thay đổi nào về mặt *cảm giác* của v hoặc chống, ngoại trừ nguyên nhân *tâm lý*.